

SECULIERE FRATERNITEIT

Ten Geleide:

En hier is het beloofde laatste papieren nummer....

Straks wordt het Kerstmis! Heb je tijd om even stil te staan bij de aanloop naar dit kerstgebeuren? Kun je je inleven? De natuur is in winterslaap, de dagen zijn op z'n kortst en op school is er de examenopwinding, de klassenraden en de wetenschap dat straks de boog even mag ontspannen... even maar, ik hoop dat voor u allen het fijne kerstdagen worden, met familie, met wat extra tijd, met wat troost en vooral de wetenschap dat Jezus ook vandaag er wil zijn voor u, voor elk van ons... arm of rijk, jong of oud. In elk geval:

Zalig Kerstmis en een Gelukkig en Gezond Nieuwjaar!!!

Op 30 november kwamen 120 mensen samen te Brussel voor een ontmoeting rond Broeder Charles: **“Jezus, Charles de Foucauld en wij... een belevenis”**. Het was een prachtige genadedag! Blijde mensen, uit alle taalgroepen van België, verenigd in gebed, voordrachten, zang, maaltijd en ontmoeting, werkwinkels/ateliers, een prachtige eucharistieviering, voorgegaan door priester Jan Claes. U leest er meer over, verder in dit nummer.

Dit voorjaar is er ook mini-retraite, samen met de priesters- en de lekenfraterniteiten, voorganger is Marc Colpaert. En deze zomer is er vanzelfsprekend opnieuw vakantieretraite. De mooie mix van vorming, gebed en ontspanning, die reeds zovelen boeide en samenbracht. Ter Dennen in Westmalle wordt opnieuw de place to be! We worden er begeleid door kleine zuster Magda Smet.

Elk zegge het voort....

Guido Debonnet verrast ons opnieuw, en voor het laatst, met de strip over Charles de Foucauld. Verder is er nieuws van de kleine zusters en van de Priesterfraterniteiten.

We wensen u veel leesgenot, fijne feestdagen en een deugddoend voorjaar!

Christof

BIJBELSPROKKELS

De kerstnacht

Het kerstverhaal ontdoen van de tradities die er omheen zijn gegroeid, is niet gemakkelijk. Het doet vreemd aan alle lichtjes, hulst en glühwein weg te denken en enkel te luisteren naar wat het verhaal zegt. We kennen deze verhalen zo goed dat we dreigen er overheen te lezen en ze niet ernstig te nemen. Het zijn mooie verhaaltjes voor onder de kerstboom. We vergeten dat kerstmis niet het lieve rozige kindje in het warme stro is. Deze verhalen vertellen iets aanstootgevends: God is ons leven komen delen door zelf een mens te worden, met alle lijden en verdriet vandien. Precies om ons van dit lijden te verlossen. Dat is wat de evangelisten geloofden en wat ze ons wilden duidelijk maken.

Gelezen vanuit dat perspectief, vinden we in hun verhalen heel wat Bijbelse verwijzingen terug. Al voor de nacht van Jezus' geboorte wijzen meerdere gebeurtenissen erop dat er iets groots op komst is: het bezoek van de engel aan Maria, het bezoek van Maria aan Elisabeth, de geboorte van Johannes de Doper. Voor en na de kerstnacht wordt niet al te vast geslapen: er wordt vooral veel gedroomd. Jozef hoort op die manier dat het Gods kracht is die het kind in zijn verloofdes schoot heeft geschapen. De koningen worden na Jezus' geboorte in een droom gewaarschuwd niet naar Herodes te gaan. Jozef krijgt eveneens in een droom te horen dat hij met Maria en het kind diezelfde nacht nog naar Egypte moet vluchten. Alles wijst erop dat er iets bijzonders gebeurt: God communiceert zeer intens met zijn mensen.

Dat bijzondere wordt in de twee kerstverhalen van Lucas en Matteüs via allerlei allusies naar de vroegere daden en beloftes van God benadrukt. De evangelisten kenden 'hun' bijbel, het Oude Testament, door en door. Dat de Messias uit het geslacht en de stad van David zou komen, was een voorspelling en een belofte waar ze heel goed vertrouwd mee waren. God zegt door de profeet Micha: 'Betlehem, uit u zal een leider voortkomen die herder zal zijn van mijn volk Israël.' Ook de rijzende ster uit het oosten komt niet toevallig voor in beide kerstverhalen. Voor Lucas is het een symbool van verlossing, waar het volk van Israël zo reikhalzend naar uitkijkt. Hij beschrijft het bij monde van Zacharias (de vader van Johannes de Doper) als 'het licht uit de hoogte, dat zal schijnen over hen die in duisternis zitten en in de schaduw van de dood.' Bij Matteüs is de ster een wonderlijk teken dat de wijzen leidt, een uitdrukking van Gods heerschappij over de hemel.

Naast deze verwijzingen in het evangelie zijn er nadien nog een aantal tradities gegroeid waarvan we misschien niet weten dat ze ook Bijbelse achtergronden hebben. Zo komen de os en de ezel niet in het verhaal voor, maar wel in alle kerststalsetjes. Ze zijn afkomstig uit het Oude Testament: 'een os kent zijn eigenaar, een ezel de krib van zijn meester. Maar Israël weet van niets, mijn volk heeft geen begrip'. Met andere woorden: Jezus wordt niet herkend door diegenen die dat zouden moeten doen, maar door buitenlanders en arme herders, die 's nachts op weg worden gezet.

Nog zo eentje is het tijdstip: het kind is volgens de traditie om middernacht geboren. Dit wordt echter in de kerstverhalen niet vernoemd. Maar in het boek Wijsheid staat: 'Want terwijl een diepe stilte alles omgaf en de nacht in zijn snelle loop halverwege was gekomen, kwam uw alvermogend woord van zijn koningstroon in de hemel en sprong als een grimmige krijgsman midden in het onzalige land.' Deze woorden geven treffend het 'clair-obscur' van het kerstverhaal weer. De immense kracht van God die wonderen verricht, wordt uitgedrukt door het beeld van een krijger die het onrecht uit de wereld komt halen. Dit gebeurt echter in de allesomvattende stilte en rust van het midden van de nacht.

Inderdaad wordt de nacht zelf van de geboorte van Jezus gekenmerkt door grootse gebeurtenissen: de ster, vertegenwoordiger van Gods macht, de engelen die arme herders uit hun nachtwaken halen en hun loflied zingen...

Het grootste wonder wordt echter heel stil en kort verteld: "Zij baarde een zoon, haar eerstgeborene." Geen ster meer, geen stralend engelenkoor. De donkerste nacht wordt nu alleen verlicht door een kind. Hier zijn geen tussenpersonen meer nodig, hier is God zelf aanwezig.

Barbara Focquaert

VAKANTIERETRAITE SECULIERE FRATERNITEIT JEZUS CARITAS

VERHALEN UIT HET BOEK VAN DE UITTOCHT

Echo van de seculiere fraterniteiten.

“Wij als koppel hebben de fraterniteiten leren kennen op een vakantieretraite van de fraterniteiten (seculiere fraterniteit van Charles de Foucauld). Een hele groep mensen die 5 dagen met elkaar optrekken: in een ontspannen vakantiesfeer dagelijks een ochtendwijding, een voormiddagconferentie, een uitstap, een groepsgebesprek, een avondconferentie, een dagsluiting, en voor de liefhebbers tot slot een ‘slaapmutsje’... Alles is volledig vrij. Je kunt meedoen of een wandeling maken of gewoon op je kamer of in de kapel blijven. Wij vinden dit een heerlijk deugddoende vakantie.”

Uit ‘Heiliging 2/2005’ door Koos Witteman en Ilse Migom.

Vanwaar onze deelname.

Heel wat jaren geleden kwam de vraag van de seculiere fraterniteit (via de toenmalige verantwoordelijke René Haentjens) of iemand van de kleine zusters aanwezig kon zijn op de bijeenkomsten van de nationale raad Charles de Foucauld. (nu: Foucauldraad Vlaanderen)

Zo namen Griet, Chris en nu Ria die taak op zich. Via deze weg is Ria in het VRT (vakantie retraite team) terecht gekomen. Dit team staat in voor de praktische voorbereiding van de vakantieretraites.

Verhalen uit het Boek van de Uittocht.

Guido Debonnet aanvaardde het om inhoudelijk diepgang te geven aan de vakantieretraite 2013. Weten wie de spreker is, rond welk thema hij/zij zal werken is al een eerste stap in het op weg gaan. Daarnaast werd er heel wat samengekomen met het VRT (Christof, Leo, Koos en Ria met de hulp van Cecile en de bescheiden steun vanuit het thuisfront) voor de verdere invulling van deze week: welke 'activiteiten' voorzien we voor welke dag, wie neemt wat op zich qua praktische voorbereiding. Dit alles loont de moeite, omdat je de mensen voor je ziet voor wie je het doet. Er werd heel wat over en weer gemaïld, getelefoneerd, bijeengekomen tot alles vorm en gestalte kreeg.

Zo werd er in onze fraterniteit (te Antwerpen) een heus atelier opgericht, waarbij we zelfs internationale hulp kregen vanuit Bogota. Een samenbrengend gebeuren!

Zo zal er ten huize van Leo een echte schrijnwerkersplaats te zien geweest zijn, en bij Christof en Koos een toeristisch bureau.

Indien er al de vrees zou bestaan of alles wel goed zou verlopen waren het Christof en Koos die ons gerust stelden: "We behoren tot de Foucauldfamilie, dus het kàn niet mislopen!" En inderdaad, gedurende jaren hebben we de ervaring dat deze week heel deugddoende is voor iedereen, dat de verbondenheid met elkaar groeit, en dat ieder op zijn/haar beurt daartoe bijdraagt.

Op 14 juli, werden we verwacht in de tent der samenkomst die opgesteld was in Ter Dennen, Westmalle.

's Morgens begonnen we, helemaal in de stijl van Charles de Foucauld, met de mogelijkheid tot stil gebed in aanwezigheid van het H. Sacrament. Hier voelden we ons echt als broers en zussen met elkaar verbonden dankzij het geloof in de God van Jezus Christus. Biddend, nu met woorden, zetten we onze dag verder. Om dan onze innerlijke mens te versterken. Vervolgens kregen wij een conferentie van Guido.

Aan de hand van braambosuitzendingen nov.-dec. 2008 met Geert Dedecker werden we meegenomen in de grote Uittocht. Guido voegde er een verrijkende uitdieping aan toe; hij actualiseerde het betreffende thema en hij voorzag een 'levensfragment' van Charles de Foucauld die hierop mooi aansloot om vervolgens ons persoonlijk uit te sturen met enkele vragen en ons te laten raken door...

We vierden verder rond de tafel van Brood en Wijn.

Na een verzorgd en rijkelijk middagmaal werden we de wereld ingestuurd;

een bezoek aan de abdij van Postel,

naar het Jacob Smitsmuseum te Mol,

een tocht van Hoop te Antwerpen...

tot zelfs een woestijntocht.

Ook 's avonds kregen wij nog een stevige input van Guido. Inderdaad; het verhaal gaat verder (en dieper) en wat dit met ons deed mochten we dan aan elkaar verhalen.

Naarmate de week vorderde hing de groep sterker aan elkaar, dit werd voelbaar en hoorbaar aan de maaltijden (er werd meer aan elkaar verteld, gelachen, de maaltijden duurden langer...)

De sfeer was uitermate goed en dit resulteerde in 'een feestje'...

En de vraag werd gesteld: "Kunnen we volgend jaar terug deelnemen?"

Ria en Cecile

VAKANTIERETRAITE

Ook de vakantieretraite 2014 komt dichterbij!

Plaats: retraitehuis “Ter Dennen” in Westmalle, Sint-Pauluslaan 8,
tel.: 03 312 14 14

Een zoekende mens, altijd op weg.

Mensen zijn zoekers. Velen zoeken naar macht, aanzien en rijkdom. Velen vooral naar diep geloof, echte vrede, geluk en ware liefde. Wellicht

is de mens echter allereerst op zoek naar zichzelf. Een bijzondere zoekende man was Charles de Foucauld. Hij leefde 100 jaar geleden, werkte en dacht na over God en de mens. Zijn geschriften laten een mens zien tussen twijfel en geloof, soms hard en vaak

beminnelijk. Meer over hem en de Kleine Zusters horen wij van Magda Smet, internationaal verantwoordelijke van de Kleine Zusters van Nazaret. Solidariteit met de kleine mens staat in hun leven centraal. Zr. Magda heeft 30 jaar in het Midden-Oosten geleefd. Het belooft weer een boeiende vakantieretraite te worden. Deze vakantieretraite 2014 vindt plaats in Ter Dennen Westmalle van zondag 20 juli 2014, 18 uur tot vrijdag 25 juli 2014, 14 uur

Vakantieretraite = Vakantie + Retraite = zinvol genieten!

Alle informatie: Christof Bogaert ☎ 051 72 24 56 of
christof.bogaert@skynet.be

VAN HARTE WELKOM

Dagindeling: bijvoorbeeld, de werkelijke dagindeling kan afwijken...

08.00 u: morgengebed
08.15 u: ontbijt
09.30 u: dagthema, introductie en inleiding
10.30 u: stille tijd
11.30 u: viering
12.15 u: middagmaal
14.00 u: activiteit

16.00 u: vieruurtje
17.00 u: groepsgesprek of contemplatieve dialoog of verder zetten van de namiddagactiviteit
18.00 u: avondmaal
19.00 u: tweede conferentie

De prijzen voor de vakantieretraite zijn bekend, volpension, met koffie en vieruurtje:

bij betaling vóór 1 juli.

Prijs (nà 15 juni plus € 20)

volwassenen € **260**

kinderen tussen 12 en 18 jaar € **180**

kinderen tussen 6 en 12 jaar € **150**

kinderen tussen 3 en 6 jaar € **100**

kinderen tussen 0 en 3 jaar **gratis**

Indien de prijs te hoog is, geef dan een seintje, dan betaal je volgens afspraak.

U mag storten op rekeningnummer:

IBAN: BE62733047765961 BIC: KREDBEBB

Johan Vannevel

Slingerstraat 38

8820 TORHOUT

Mededeling: Vakantieretraite: x-aantal volwassenen, x-aantal kinderen met hun resp. leeftijden.

Graag tot dan! Je bent van harte welkom!

Voorlopig zien we af van de inning van lidgeld! Wanneer de papieren uitgave van de brief stopt zijn er ook geen druk- en verzendingskosten meer. Wel mag u steeds vrijwillig iets storten ter ondersteuning. Wat de Vlaamse kas teveel heeft gaat naar de Europese of Internationale kas...

Christof

Priesterfraterniteit.

Toebehoren aan de fraterniteit: Aurelio Sanz Baeza

Noot vooraf:

Deze tekst is de conferentietekst van een recollectie van onze Waalse broeders, uitgesproken door Aurelio Sanz Baeza, de Internationale verantwoordelijke. Amand De Cock heeft voor een vertaling gezorgd, uit het Frans. De oorspronkelijke tekst was in het Spaans, Aurelio's moedertaal.

Deze tekst kan besproken worden in een fraterniteitsbijeenkomst.

De tekst staat hoofdzakelijk in de meervoudsvorm, maar je kunt hem persoonlijker maken door de wij-vorm in de ik-vorm om te zetten.

Een fraterniteit is een groep broers. Als wij ons broeder voelen en het ook zijn, vormen wij een fraterniteit. De priesterfraterniteit Jesus Caritas heeft, in het kader van de spirituele familie van Charles de Foucauld, een eigen dynamiek van diocesaan priester die elke fraterniteit uitwerkt en die alle fraterniteiten aannemen vertrekkend vanuit het Directorium.

Om lid te zijn van een fraterniteit moeten de vriendschapsbanden, de wederzijdse kennis, het verlangen om vertrouwen te schenken en zich oprecht te tonen, de houding van geloof en luisteren zich elke dag meer versterken. Zonder dat zou het niet anders zijn dan lid zijn van een groep van goede maten of een wederzijdse hulpgroep of nog slechter, een elitaire of spiritualistische sekte.

Dat is het wat men terugvindt in de eigen fundamentele houdingen die aan elke ernstige menselijke groep eigen zijn. Deze houdingen zouden de volgende kunnen zijn:

1. Empathie: me in het vel van de andere stoppen, me in zijn plaats stellen. Dat is het wat mij zal toelaten de andere te begrijpen en te accepteren. Deze houding bevrijdt ons van de knopen die ons opsluiten in onze opinies, onze idee-fixen.
2. Luisteren. De oren van ons hart openen om de stem van de Heer in onze broeders te horen opdat ze zich op hun beurt beluisterd voelen en dat elkeen weet dat men zich om hen bekommert.

3. Transparantie. Als ik me niet van binnen laat zien, zal ik evenzeer de anderen niet zien. De oprechtheid, de eerlijke communicatie, nooit oordelen zijn tekenen van transparantie bij de personen.
4. Respect. Dat is synoniem van liefde en vriendschap, bekommernis om de andere door het feit dat ik hem neem zoals hij is. Als er respect is, is er niet alleen goede opvoeding; er is ook soepelheid in de relaties en goed begrip. Als men het respect verliest, verliest men de ware vriendschap, het koppel, de geest om in equipe te werken en de relaties gaan compleet ten onder.
5. Toewijding. Ons gratis aan de anderen schenken, het beste van onszelf aanbieden, zonder beloning te krijgen, zonder nadien de factuur aan te bieden voor alles wat we gedaan hebben. Onvoorwaardelijke en belangeloze liefde.

Tot hier zouden we kunnen spreken van een samenhangende en tegelijk open groep. Samenhangend in zijn overtuigingen en open om zich te verbeteren, kritiek en vernieuwingen te aanvaarden, open voor nieuwe leden en nieuwe ideeën.

Voor zover het de fraterniteit Jesus Caritas betreft zijn er kenmerken en houdingen die we goed kennen, in het hart van het charisma van Broeder Charles en de spiritualiteit van het evangelie: broederlijk leven, woestijn, levensherziening, aanbidding, Nazarethmaand, de keuze voor de kleinste, de contemplatieve kijk, het Nazarethleven als vorm van persoonlijk en gemeenschappelijk leven en tegelijk als pastorale stijl. Allen weten we het zeer goed.

Het zou echt noodzakelijk zijn een diepere reflectie te doen over wat specifiek is aan onze fraterniteit. Wat is het persoonlijke impact aan deze roeping verbonden, zowel op individueel als gemeenschappelijke vlak, en eventueel ook op lokaal en nationaal vlak. Raakt dit engagement – het toebehoren tot de fraterniteit – ons in het diepste van ons hart tegenover onze broeders als menselijke wezens. Mag dat engagement zodoende verder reiken dan alleen tegenover onze Heer vanuit ons priester-zijn en gewijd zijn.

In het licht van dit probleem suggereer ik de volgende punten:

1. Fraterniteit en evangelisch engagement. Brengt de fraterniteit mij dichter bij het evangelie? Help het om het Rijk uit te breiden? Ons vertrekpunt is onze roeping als christen die erin bestaat Jezus te volgen vanuit ons doopsel, vernieuwd bij ons vormsel, versterkt

door de wijding, niet als een gewone stiel maar als een zich in dienst stellen van het volk Gods en de maatschappij. Is mijn fraterniteit een teken van het evangelie in mijn bisdom, in mijn lokale kerk? Stellen wij ons niet apart op als een elite?

2. De fraterniteit als plek van evangelisatie. Is het zo dat ik mij geëvangéliseerd voel in de fraterniteit, in elke broeder? Is het zo dat ik mij geroepen voel, niet enkel om het evangelie te beleven, maar het ook door mijn leven te verkondigen; sleutelpunt van het charisma van broeder Charles? Als priesters zijn wij geroepen om Jezus uit te dragen, om het goede nieuws aan de armen te brengen, de vrijheid aan gevangenen te verkondigen. Wij zijn geen professionelen van de sacramentenbedeling, noch van de predicatie in de stijl van televisie-animatoren, maar we zijn gezonden in de naam van Jezus. Geloof ik in de stijl van Nazareth en stel ik daar mijn hoop op om te evangeliseren? Nazareth is geen utopie; het zijn de kleine dingen van alledag.
3. Fraterniteit en spiritualiteit: Het feit lid te zijn van de Frat, is dat één van de middelen van onze spirituele cultuur? Fraterniteit, het charisma van Broeder Charles, zijn ze voor ons een school van gebed, een middel in dienst van ons inwendig leven? Als fraterniteit beschikken wij over een benijdenswaardige rijkdom op de spirituele weg voor andere priesters: onze retraites, onze ontmoetingen bevallen aan hen die ze voor het eerst meemaken. In onze bisdommen appreciëren ze ons als mensen van gebed, maar strookt dat ook met de realiteit? Het gaat er niet om lessen te geven, maar het delen van een manier van God beminnen en ons door Hem te laten beminnen.
4. Fraterniteit en broederlijke liefde. Ben ik vriend van de broeders van de fraterniteit? Ben ik om hen bekommerd? Ben ik bedroefd bij hun droefenissen en blij met hun vreugde? De Frat is geen kerkelijk etiket, we kiezen de plaats niet uit waar we terechtkomen, men plaats er ons. Wij kiezen onze broeders niet, zij worden ons gegeven. In dat alles de stem van God zien, kan ons van tijd iets kosten. Mijn fraterniteit idealiseren als een perfecte staat van wederzijds begrip en vriendschap, zou een dwaling zijn. De mensen hebben hun verschillen, hun kwaliteiten en hun fouten. De broeders liefhebben zoals ze zijn is ze respecteren. Dat maakt het makkelijker om je te laten helpen, te luisteren, hun leven te bekijken met de ogen van het hart, zonder de houdingen noch de

gebeurtenissen te beoordelen, maar om te interpellieren en zich te laten interpellieren als dit nodig zal zijn. Zijn we bang dat de anderen ons leven binnenkomen. Onze psychologie onder mannen zet ons dikwijls een masker op en wij scheppen onze verdedigingen.

5. Fraterniteit, een theologische plaats. Is de fraterniteit voor ons de laatste plaats? Kan dat alles synoniem zijn van valse nederigheid? God is liefde: is dat echt het geval in de fraterniteit? De ontmoetingen met de Heer uiteten zich in zeer verschillende middelen, momenten en gebeurtenissen. Soms trachten we te bidden en lukt het niet, andere keren is het de Heer die voor ons komt staan en tot onze harten spreekt. Hoe helpt de fraterniteit mij en hoe help ik zelf om God te ontmoeten in de mens en in het leven? Is het wel klaar voor mij dat het charisma van broeder Charles volgen er op neer komt God te zoeken en de laatste plaats te aanvaarden? De fraterniteit, de broeders, of in mindere mate, de structuren zijn ofwel een prioriteit in ons tijdsgebruik en onze bezigheden, of zijn niets anders dan een mooie manier om zich een spiritueel bijvoegsel of een zelfhulp te verschaffen.

Lid zijn van de fraterniteit is geen persoonlijk succes, het is een geschenk dat ik krijg. Ons erin engageren erin is ons voortdurend engageren in de uitbreiding van het Rijk. Wij vluchten allen voor etiketten, zowel sociale als pastorale; wij houden er niet van gezien te worden als eigenaardige personages in het kader van de diocesane clerus.

De overtuiging die we hebben van door Jezus geroepen te zijn en Hem in de andere te dienen, om van ons leven een aankondiging en een onthechting te maken, verplicht ons om coherent te zijn met onszelf en niet op twee borden te spelen.

Beschouwen we de fraterniteit als een hulp te meer in de brede waaier van aangeboden mogelijkheden om een ernstige spiritualiteit te beleven? Bekommer ik mij er om hoe de fraterniteit en mijn broeders het stellen? Lees ik en apprecieer ik de Courriers, de bulletins, de verschillende mededelingen? Als ik in staat ben, neem ik contact per internet met de sites van de Frat? Hoeveel tijd per week en per maand wijd ik aan mijn fraterniteit? Pleeg ik dikwijls een telefoontje om te weten hoe anderen het stellen? Bezoek ik hen? Laat ik mij door hen beminnen als zij ook om mij bekommerd zijn?

Beschouw ik mijn lokale fraterniteit als een klein clubje, los van de andere groepen en de rest der fraterniteiten? Zelfs als een eigen jachtterrein, waar anderen hun neus niet in mogen stoppen? Staan wij open voor kritiek, vernieuwingen in de geest van ons charisma? Ben ik in mijn fraterniteit, helemaal zoals ik zou kunnen zijn in om 't even welke andere groep van priesters en leken? Waarom ? Welke ruimtes in mijn leven ben ik bereid te delen?

Is het voor mij een probleem in het kader van de diocesane clerus, in vergaderingen, in ontmoetingen en vieringen over de Frat te spreken, uit vrees dat ze mij als een aparte te bekijken, en gecatalogeerd te worden? Waarom wel op die ene plaats en niet op die andere?

Om gelukkig te zijn moeten we houden van wat we zijn en wat we hebben, als een geschenk dat we ontvingen en als een manifestatie van Gods liefde, als een deel van zijn erfdeel.

Enkele vraagjes:

- 1. Wat zegt deze tekst mij persoonlijk?*
- 2. Is het toebehoren tot de priesterfraterniteit voor mij een meerwaarde?*
- 3. Durf ik mij echt aan mijn fraterniteitsbroeders toevertrouwen?*
- 4. Welke weerstanden ondervind ik?*

Foucauldfamilie

1 DECEMBER: HERDENKING STERFDAG BROEDER CHARLES

Nationale Foucaulddag op 30 nov. 2013 in Brussel (Kuregem)

Niet minder dan 120 al dan niet bekenden uit de diverse Fraterniteitsfamilies van Brussel, Vlaanderen, Wallonië en de Oostkantons waren aanwezig. Leken en Kleine zusters (van het Evangelie, van Nazaret en van Jezus), Kleine Broeders en priesters, leden van de "Association de fidèles Fraternité Charles de Foucauld" en de "Union de frères et soeurs de Jésus (zie www.charlesdefoucauld.org), alsook tal van sympathisanten. Ook Annie Bijonnew (een van de Europese verantwoordelijken van de Seculiere Fraterniteiten, uit Toulouse).

Heel veel tijd voor ontmoeting in een gemoedelijke sfeer. Verder aanbidding en drie inleidingen, waarover na de smakelijke broodmaaltijd in twaalf groepen werd gesproken. Elk had voor één onderwerp moeten kiezen. De dag sloot af

met een heel stemmige eucharistie, voorgedaan door priester Jan Claes van Laken.

Ik geef hier verder een kort verslag van de inhoud van de drie werkwinkels.

1 Jan Claes over 'De rijkdom van goede relaties rondom ons' (Les richesses du bon voisinage)

a. Als kerk zijn er binnenkerkelijke taken te behartigen (liturgie, catechese, kerkinrichting...), maar essentieel is het de andere, **zijn en**

haar leven nabij te zijn, zonder verborgen agenda (zonder pastorale bijbedoelingen) en met voorkeur voor de armsten en de kleinsten. Paus Franciscus: "We moeten naar de periferie."

Kan de andere jouw agenda bepalen? Zeker als het leven hen uitzichtloos is, hen

nabij blijven: waken bij het gekwetste leven. Ook het heel geschonden gelaat van de ander openbaart ons de Heer Jezus.

Dat leren we ook van Egied Van Broeckhoven die hier op een kleine afstand vandaan leefde en die in zijn dagboek daarrond heel mystieke teksten schreef.

In Brussel moesten we hier achtereenvolgens vooral Rwandezen verwelkomen; wat later vooral Engelssprekende Afrikanen (en een eigen eredienst voor hen inrichten), later kwamen vooral Latino's met hun volksgeloof en processies. Voor ons telkens een hele aanpassing. De vraag voor ons was: Kunnen we hen nabij zijn zoals ze zijn? Zonder vooringenomenheid?

b."Er zijn voor hen" in onbaatzuchtigheid en in vriendschap is al iets. Maar... is er ook geen **wederkerigheid**? Kan ik van de andere ook ontvangen? Het vraagt bekering. Want er dient een 'spleet' te komen in mijn eigen 'autosufficiëntie'. De andere evangeliseert mij. Toen in 1992 een eerste keer onze kerk bezet werd door allemaal moslims, kwam een goedmenende christen mij zeggen: 'Je moet Jezus uit het tabernakel weghalen.' Maar daar was ook nog het kruis, waar het licht op scheen gedurende de nacht. Moest dat ook weg? Een moslim zei mij: "Als ik 's nachts niet kan slapen, dan kijk ik naar jouw Jezus." Deze moslimvrouw heeft van onze Jezus héél veel ontvangen. Foucauld heeft tijdens zijn ziekte van 1908 die wederkerigheid sterk ervaren: hij die dacht veel aan zijn Toeregs te moeten geven, mocht ervaren dat hij àlles van hen te ontvangen had: alles wat levensnoodzakelijk was.

c. Niet alleen is het "er zijn voor anderen" en de wederkerigheid (van hen willen ontvangen) belangrijk. De broeder is ook het **sacrament van Gods aanwezigheid**. Hij is heilige grond. Egied ervaaarde de straat en de fabriek als het "brandend braambos" van Gods tegenwoordigheid. "Wat je aan de minsten... "(Mt. 25). In dat gekwetste gelaat van de ander kan je Hem ontmoeten. En de broeder/zuster bekleden met het goddelijk licht. Zonder pretentie zijn zij beeld en sacrament van Gods liefde. En openbaren zij jou Gods liefde.

2 Broeder François-Pierre de Béthune, monnik van Clerlande Ottignies (Louvain la Neuve) sprak over : «Welke paden volgen met andersgelovigen? »

Charles de Foucauld was geen voorbeeldchristen. Hij werd zelfs wegens wangedrag uit het leger gezet. Op zijn verkenningstocht in Marokko leert hij het geloof kennen van de moslims. Dàt geloof zal zijn eigen (ondergesneeuwd) geloof verdiepen. In 1908 als hij totaal uitgeput en ziek is, geen koerier meer ontvangt en geïsoleerd en depressief is,

komen Toeregs hem geitenmelk brengen: ze redden zijn leven. Dat wordt zijn tweede bekering: opnieuw alles van hen ontvangen.

Gastvrijheid is het sleutelwoord bij de ontmoeting van culturen en godsdiensten. De andere wordt eerst ervaren als vijandig. Om tot respect voor hem te komen is het belangrijk die andere te zien als 'messenger de Dieu'.

Er zijn eigenlijk **twee fasen** in de bredere oecumene (relatie christendom – andere godsdiensten): twee bekeringen. De eerste etappe was de overgang *van anathema (vervloeking) tot dialoog*. De tweede etappe is deze *van dialoog tot gastvrijheid*. Ook deze laatste is een hele weg. Als Jezus Nazareth verlaten heeft en rondtrekt, rekt hij volledig op de 'gastvrijheid' van de andere. Ook wanneer hij zijn leerlingen twee aan twee uitzendt om het Koninkrijk te brengen, worden ze helemaal aan de gastvrijheid van anderen overgeleverd. Met Kerst vierden we trouwens dat Gods Zoon onder ons, mensen, komt wonen. Hij levert zich over aan onze gastvrijheid.

De andere in gastvriendschap aanvaarden is al een aankondiging van de Blijde Boodschap. Gastvrijheid gaat duidelijk veel verder dan dialoog. Zonder gastvrijheid blijft de dialoog een onvoltooide ontmoeting. Gastvrijheid is veel wezenlijker. Het is een oeroude en eerbiedwaardige traditie. Wanneer christenen interreligieuze ontmoetingen organiseren is het bijna altijd een geven van gastvrijheid en niet een krijgen. Wij zijn bezorgd om de gast van een andere godsdienst goed te ontvangen, maar wij zijn niet zozeer geïnteresseerd om bij hem binnen te treden en om, op onze beurt, iets belangrijks van hem te ontvangen."Wees goed voor de vreemdeling," lees je in Exodus, "want u bent zelf vreemdeling geweest in Egypte." Om iemand te kunnen ontvangen zonder hem te vernederen, *moet je de ervaring hebben zelf ergens in nood te zijn geweest*. Daarin bestaat de werkelijke bekering van de gastvrijheid! Wederkerigheid staat hier centraal.

(Deze gedachten van de auteur zijn door hem verder uitgewerkt in een heel lezenswaardig artikel van *Tijdschrift voor Geestelijk Leven* onder de titel 'Van ontmoeten naar ontvangen', p. 39-48. In welk jaar dit artikel verscheen is mij onbekend.)

3. Isabelle Eliat-Serck (van de associatie *Sortir de la violence*) had het over het "anders-leren-kijken-rad" om te komen tot actieve geweldloosheid zoals Jezus die beleefde

Het is moeilijk om deze bijdrage goed weer te geven, daarvoor dien je over zo'n rad te beschikken. De kern van haar interessant getuigenis was dit: aan de ene kant van de cirkel heb je het "ik"; aan de andere kan heb je "de ander". Daarover schuift een voor de helft doorstreepte

doorzichtige schijf die je over de andere kan schuiven. Zo merk je dat , waar de “ander” meer kansen krijgt, je die feitelijk binnenlaat in je eigen “ik” dat verkleint. En omgekeerd. Want tegenover de andere die ik ontmoet kan ik twee houdingen aannemen: ik sluit mij van hem af of ik open mijn eigen wereld voor de wereld van de andere.

Geweld werkt steeds volgens de logica van het zich afsluiten voor de ander. Daaruit groeit verdediging, conflict, de ander uitsluiten en geweld. Dat kan je illustreren op het persoonlijk vlak: in de relatie met je ouderwordende kinderen; of op het bredere vlak. In Rwanda bij de grote genocide zag men het geweld nog niet. De innerlijke kijk heeft de verdeling alleen groter gemaakt en gewelddadig de andere geëlimineerd. Dat is het ware evangelie van Jezus. We kunnen zijn boodschap zo samenvatten:

Stop met het in twee delen van de wereld, want zo snij je jezelf af van de wereld en verpletter je de andere, of misschien zelfs jezelf. Je kan ervoor kiezen om jezelf te openen voor het ware leven, het is oneindig vruchtbaar, het verslaat het kwaad.

Tegen iemand die "verpletterd" is door de maatschappij of door zichzelf, zal Hij zeggen: “Sta op, wees je bewust van je oneindige waarde , durf te geloven”. Tegen iemand die zichzelf heel goed vindt (zoals de Farizeeën bij de overspelige vrouw) zal Hij iets zeggen als: “Open je hart voor de andere”, “Jij , deed jij nooit iets verkeerd?”, en “Bekijk de andere niet met een blik om hem uit te sluiten, anders is het uit jouw hart dat het verkeerde vandaan komt.”

Omdat we dat onmogelijk zelf kunnen, laat God ons niet alleen, want Hij weet dat met Hem, als we dat willen, alles mogelijk wordt: “Je zal nog grotere werken doen (Johannes 14,12).”

Guido Debonnet

Bijdrage van Jan Claes en Rita De Bevere op 30 november (inleiding op atelier)

De ‘ander’ als heilige Grond, het ‘Brandend Braambos van Gods Tegenwoordigheid’.

Het is de intuïtie van broeder Charles en allen die in zijn spoor het evangelie willen beleven, dat God gezocht moet worden, niet in de eenzame onthechting van een Kartuizer of een Trappist, maar door een radicale toewending naar deze, onze wereld zoals die is: onze buurt, onze samenleving is het “contemplatief milieu” waar God zich openbaart (Charles de Foucauld) , “het Brandend Braambos van Gods Tegenwoordigheid” (Egied Van Broeckhoven), de vindplaats voor God. God daar ontmoeten waar Hij zich ophoudt, waar Hij a.h.w. gevlucht is, temidden van de mensen, waar Hij met hen woont, hun taal spreekt, hun vreugde en verdriet deelt, hun werk, hun hoop... Er is geen

Godservaring zonder inzet in deze wereld, zonder te gaan naar de periferie (paus Franciscus).

Pastoraal van de Aanwezigheid

Er zijn voor anderen. Bereikbaar. Aanspreekbaar. (cf. 'Ik-zal-er-zijn-voor-jou', de Godsnaam in Exodus).

Apostolaat of evangelisatie is diepste vriendschap, vriendschap als sacrament van Gods Aanwezigheid. De mens nabij zijn, de kleine, moe getergde, verstoten en 'mislukte' mens en hem in zijn diepste rijkdom leren aanschouwen, nl. in het licht van zijn intimiteit met God!

Cultuur van de ontmoeting

Daartoe moeten wij ons 'huis', onze comfortzone verlaten en naar 'de andere' gaan, naar de periferie, ons toewenden naar de armsten, ons dààr bevinden waar de armsten zijn, hen vervoegen op hun profane wegen,

Er zijn voor hem en hem ont-moeten, zonder strategie, blootsvoets: je sandalen uitdoen, hij is heilige Grond, de plaats van Gods Aanwezigheid.

Sacrament van de Broeder

Met Augustinus spreken we over 'het sacrament van de Broeder' en dit in twee betekenissen:

-* door de kracht van de Geest de Aanwezigheid van Christus in onze broeders ontdekken (van onze broeders dus een sacrament 'maken' cf Mt 25

- * door diezelfde Geest voor onze broeders een sacrament zijn (Lk 10.35: de goede Samaritaan): 'de andere helpen opdat ze in mij een broeder zouden ontmoeten, zonder enige pretentie, in volle gratuïteit, en zo een openheid mogelijk maken ... (Charles de Foucauld).

Cf. Madeleine Delbrel: "consentir à ne rien voir de ce qu'on fait et aimer quand-même et toujours..."

Getuigenis van 10 minuten: de pastoraal van de Aanwezigheid

Een pastoraal van de Aanwezigheid, 'ondergedompeld worden' in het hart van de massa, van deze wereld, in stilte en in broederschap en zó 'teken worden' van zijn Aanwezigheid:

Evangeliseren, niet op de eerste plaats als "verkondiging van de heilsgeschiedenis", maar door zelf heilsgeschiedenis te worden.

Diaconie van de nabijheid en de ont-moeting

Er zijn voor de ander

- in elke daad van liefde voor de armsten en de meest uitgestotenen (Mt. 25)
- door er te zijn, gewoon, 'de anderen eraan wennen in mij een broeder te zien'
- empathisch en luisterend
- door niet zozeer van alles te doen, maar ons te 'laten doen'; ons laten door-kruisen door het onvoorziene, het niet-geprogrammeerde
- en van hem te ontvangen
-

De ander ont-moeten

- ons verplaatsen naar de andersdenkende, de 'andere'
- vanuit openheid en luisterbereidheid
- en de zekerheid dat iedereen iets te bieden heeft en iets kan ontvangen
- dienend ('elkaar de voeten wassen')..., barmhartig

Relatie met Moslims, ...

- belang van het samenwonen, van wederzijdse gastvrijheid, van tafelgemeenschap waardoor de anderen een openheid kunnen beleven (Chr. de Ch)
- wederzijdse waardering: aandacht voor wat anderen kunnen bijdragen, hoe de Geest ook werkzaam is bij 'de ander'; het is een verhaal van geven en krijgen, van rechten en plichten
- milde en welwillende hoop: de hoop levendig houden op echte ontmoeting ondanks het negatieve klimaat na 9/11
- nabij zijn, bereikbaar, ...
-

Tussen Tamanrasset en de Assekrem (31- laatste aflevering)

Van juli tot december 1911 verblijft broeder Charles op de Assekrem. Ongeveer vijf dagreizen ver van Tamanrasset, ligt het Hoggargebergte met de Assekrem. Heel wat Toearegs komen er in de

zomermaanden voorbij met hun kudden. Hier vinden ze nog wat gras. Het is de bedoeling van frère Charles om zo sterk mogelijk contact te hebben met de Toearegs. "Ik moet een betrouwbare vriend voor hen worden, naar wie ze toe gaan als ze in twijfel zitten of verdriet hebben; iemand op wiens

genegenheid, inzicht en gerechtigheid ze absoluut kunnen rekenen." Charles zal dan ook bovenop de Assekrem een kluis bouwen. In de zomer is het er frisser dan in Tamanrasset; Hij kan er herders ontmoeten. Maar ook de pracht van de streek en de totale verlatenheid spreken hem aan. Hij kan er dicht bij God komen. Daar vindt hij ook de nodige stilte en tijd om aan zijn Toeareg-Frans woordenboek te werken, een indrukwekkend monnikenwerk. Hij zal dan ook geregeld wat pendelen tussen Tamanrasset en de Assekrem. Hij schrijft: "Mijn leven bestaat er dus in om zoveel mogelijk met mijn omgeving in contact te staan en alle diensten te verlenen die mogelijk zijn. Naarmate er een diepere band

genegenheid, inzicht en gerechtigheid ze absoluut kunnen rekenen." Charles zal dan ook bovenop de Assekrem een kluis bouwen. In de zomer is het er frisser dan in Tamanrasset; Hij kan er herders ontmoeten. Maar ook de pracht van de streek en de totale verlatenheid spreken hem aan. Hij kan er dicht bij God komen. Daar vindt hij ook de nodige stilte en tijd om aan zijn Toeareg-Frans woordenboek te werken, een indrukwekkend monnikenwerk. Hij zal dan ook geregeld wat pendelen tussen Tamanrasset en de Assekrem. Hij schrijft: "Mijn leven bestaat er dus in om zoveel mogelijk met mijn omgeving in contact te staan en alle diensten te verlenen die mogelijk zijn. Naarmate er een diepere band

groeit, spreek ik over God, kort. En ik geef raad zoveel als zij dragen kunnen: de zonde mijden, de twee grote geboden van de liefde tot God en tot de naaste, de plicht van het schepsel God in gedachte te houden, enz... en dan ga ik langzaam, voorzichtig, verder.”

Charles houdt van de stilte en de eenzaamheid. De

Asse-krem is er een uitstekende plek voor. Daar, op de hoogte, waar er minder pas-sage is, kan hij in rust en kalmte werken en bidden. En mensen ontmoeten. Altijd zijn ze welkom bij hem.

Rond het vuur wordt er heel wat uitgewisseld. Op een avond, bij

zonsondergang, zitten Moessa en enkele vrienden met de maraboet (Frère Charles) in een kring bijeen. De tijd voor het moslimgebed breekt aan. Moessa en twee anderen staan op. Nog anderen gaan, onverschillig, verder met hun gesprek. De maraboet kijkt hen streng aan: “En jullie? Bidden jullie niet?”

Charles ontziet zich geen moeite om zijn doel te bereiken. Hij wil met de Toearegs echt contact hebben. Daarom bouwt hij bovenop de Assekrem een kluis. Op welke manier sluit jij vriendschap met anderen?

Guido Debonnet

GEBED VAN OVERGAVE

Vader,

**Ik verlaat mij op U,
doe met mij wat U goedvindt.**

Wat U ook met mij doen wilt, ik dank u.

**Tot alles ben ik bereid, alles aanvaard ik,
als uw wil maar geschiedt in mij en in al uw schepselen:
niets anders verlang ik, mijn God.**

**Ik leg mijn leven in uw handen,
ik geef mij aan U mijn God,
met heel de liefde van mijn hart,
omdat ik U bemin,
omdat het voor mij een noodzaak van liefde is mij te geven,
mij zonder voorbehoud op U te verlaten,
met een oneindig vertrouwen,
want U bent mijn Vader.**

PAASRECOLLECTIE – MINIRETRAITE

Beste fraterniteitsleden,
je bent van harte uitgenodigd op de paasrecollectie - miniretraite die
aanvangt op **zondag 27 april 2014 om 16 uur en die op maandag 28
april om 16 uur** eindigt. Liefst maak je het geheel mee.

De twee inleidingen worden verzorgd door **Marc Colpaert**
De thema's van zijn inleidingen zullen zijn: ***“De monnik en de soefi”***.

Plaats:

Mariahove, Mariahovelaan 2, 9881 Bellem. 09/374 12 34

Wegbeschrijving:

Vanuit Gent, E40 afrit 12 Nevele, richting Hansbeke, doorheen
Hansbeke-dorp, in de Vaartstraat aan café “De reisduif”, linksaf richting
Bellem, Het domein is gelegen juist vóór de kerk.

Vanuit Brugge, E40 afrit Aalter, richting Aalter/Bellem, doorheen Aalter-
centrum, richting Bellem, in Bellem-dorp richting Hansbeke. Het domein
is gelegen juist achter de kerk.

Meebrengen: eventueel lakens, (brevier), muziekinstrument en Bijbel.

We betalen ter plaatse. (Wellicht tussen de 60 en 70 €)

Om in te schrijven, onderstaande strook opsturen, faxen of mailen naar:

Jan Sevenhant,

Kerkstraat 20, 8570 Anzegem.

Tel. 056/68 81 33 Fax. 056/77 21 06

jan.sevenhant@online.be

(Onverwachts afzeggen op zelfde telefoonnummer of naar het domein
van Mariahove op bovenstaand telefoon).

Met dank en tot dan.

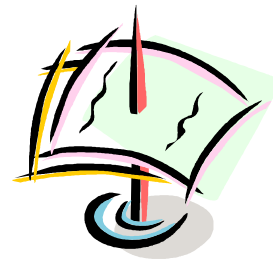
Ondergetekende(n),

Schrijft/Schrijven in voor de Paasrecollectie – Miniretraite in Bellem

Familienieuws:

Te Brussel overleed barones Myriam Ceulemans-de Vicq op de leeftijd van 98 jaar. Zij was de grondlegster van de Vlaamse seculiere fraterniteiten en stichtte de groepen te Turnhout en Vosselaar. Op 1 juli werd er voor haar een herdenkingsplechtigheid gehouden.

DATA OM NIET TE VERGETEN

Seculiere fraterniteiten

De paasrecollectie - miniretraite vangt aan op **zondag 27 april 2014 om 16 uur en eindigt op maandag 28 april om 16 uur**. Liefst maak je het geheel mee.

De twee inleidingen worden verzorgd door **de Marc Colpaert**
De thema's van zijn inleidingen zullen zijn: **"De monnik en de soefi"**.

20-25 juli 2014: vakantieretraite te Westmalle,
begeleidster: **kleine zuster Magda Smet**,
verantwoordelijke van de kleine zusters van Nazaret.

Thema: **Een zoekende mens, altijd op weg!**

Priesterfraterniteiten

Zondag 13 tot zaterdag 19 juli 2014: Retraite te Wavreumont, predikant E.H. Marc Steen.

Aantekeningen: